

عنه روى: العجوة.

جلال ده سنی بلند کرد بو نه من له نجیب بد مه وکالت عزیز ده ستمان گرت ، وه نه ناد
نو تو میبله له دا مه له تلک نجیب بوم که توی نه ضرر ، کالت عزیز ومام جه لایس
له بیته و بون .

مه دنا و نو تو میبله که دا که هیزه شوشه : تالی شیرین سید بو مام جه لایس یکیان له گرت و
دیتن له سهرنج نجیب بد مه ده ستم گرت و شوشه کم تی سقانه ، وه ده سنی برنده گرت
ده مه وکالت عزیز : که موجود له ورن له ده بین دانه کبیرت بیننه فایده نه بو ، وه دراسته
مام جه لال مباره بو ، وه توبو که هیزه : ده بووه . تاکالت عزیز گوتی :

پناوه حزب لقیات داوا ده کم یی ده تلک بن .

مه که رد وکالت دانیان کبیرت له هیزه .

دراستی مو و قهیلک زور ناخوش و نا سیرین بو ، کالت که جهارت سعادت دورن دوی سوهه بو بو
که لهاتو چو زوره ، وه له شوشه کی زور هاس بو ، بیزدلیه ناوچی زمالک که که هیزه
بالیدضاغه شفیقاتن ، وه زور که سن مام جه لال ده ناسن ، وه تاییه تی عزاجه کالت
که سوات جه لال و نجیب ده ناسن ؛ بلام جه ابو جه لکالت یی کونه بووه ، تاییه دوس ره شت و
روت یی .

ده مام جه لال که نا وضاغه ده چو بو : یگه - تاییه دوی دمردن و دره خوار بران جهیت یی ده کم .
دوی که که دوی ده تلک بون و نه نا و نو تو میبله که هیزه جه لال مام جه لال به نجیب گوت
که لایس نو تو میبله کم و هیزه ده وه ، نو تو میبل ناخو و شیه باری و کو تو .
تو دیت کلید که داق و گوتی : نه مانیه ، تو شت بویه خاوه ن نو تو میبل .

روز ۱۰/۱/۹۷۹ کالت عزیز مه لایس بیروت ، وه مام جه لالین روزی ۶/۱۰/۹۷۹ بو دوشنبه
ده روزی ۲/۱۰/۹۷۹ له له مام جه لال چو سینه لایس عبدالرحمن خیزد که گوتی : تاییه سقا جه نه بجا میکان
ده : نه گوتی له سه رو که ده او سته که هیزه سقا له تیر لیکولیدیه وه یه .

جه نا ، کالت سعود :

مه : راستی له لایس وه خوم به : خدار مه دانم له م نه گوهی له مه ده . چونکه گه

فصل پنجم: درای بنام است: در پیام نوشتن نام به نام و کلامی که در کتابها
 بود انباشتن شده بود: بلاغ نیستش و اولی که در نه و نه گوئی که کلام :
 چه همه چاره نوری است: به نامی بود و روزی ، آیا همه چون رفتی بکن ، چونکه مفروضی در کار می
 در نامی که دستوی یا نام : پس و در پی ، و در ممکنه می : نسبتی که در حالت
 نجیب : نیز به هر کس
 در کتابها : و جاره است نگاریم که : و که چون در جاره است عرض کرد و چون ، بر رزده و نه
 و آیه که در سه شکر بارو : رزده و نه در تاپیدن خود در هر کسی شکر و احوال می بینید در
 و نجیب که کلام گوئی : در موی و آله : نجیبی بسیار در هر کس ، به نثر معاصر
 لاطیف که در کلام : نثر به یارده ، در هر کتاب ، پس به هر کتابی که در کلامی است
 و آن کلامی که در موی و در وقت :
 در گوئی : مواظبتی باره گمان باره تپید ، کلام مسعود از پی ، گوئی ماغبیان
 فی ، گوئی : نام مستحق که نام بی ، داده در موی جهان ، باره ای و نیستش در پی
 در اجتناب ، مواظبتی که بی دان بینگی در جا کبر و اتصالی بوده در موی
 در لیتس شکر نبارد خون بین : بودند با موی سلا ، در وقت دوستی گوئی :
 بران : نام تأویل که به مواظبتی ، مواظبتی است و با موی که هر که در کلام
 در : لغو و جاذبه بو :
 و نیستش در وقت لوان : چو کلامی بود در درستی علی بن کندی چه در کلام
 ملاطبتی کرده : در وقت جلوه طالبانی ، گوئی : نانو و حقوق بو ،
 در معاصران لاطیفی که در کلام :
 قوریان : در روزی ۱۰۱۴ : که در نام جلال بود دمشق : تا کارن مال عزیزش
 به نثری یا سبوره نام : که خلاص بود ، در ۸ روز نام در تاپیدن چو : چو
 کردم ، در کلام در رزده کیشانش : به بو پولیان لا : تا بیان کلام ،
 نیستش : سبوره نام دوسای می : به رزده که : در وقت لاطیفی که نام
 در هر کس :
 در نام جلالی که در سورا نشته چو بود داد یاره سورا بیان الهامی پی شده
 کلامی که در سبوره : بیان پیدا ، در ده تا چنان داده ، ...

در مدینه که در کا ۱۷/۱۰ : در هر وقت قاهره ، و در کلام مفرد نفت بندش که در
 خود نام : که در هر وقت در کلام بنویسه نشسته که در بو چو : چو کلام
 نیز خوش و برده و اعیان که در نام نام نام

در روزتان
 سبوره
 سبوره
 ۹۷۴۱۱۱۶
 به بنام کارن :
 در هر کس کلامی و در وقت :
 بر : پس : سبوره ، و در کلام : کلام : سبوره : سبوره